

АЛЕКС БОЛДИН
МОЯТА МАЙЧИЦА

chitanka.info

Било е може би през 70-те години. Тогава не пропусках мач на любимия си футболен отбор, вероятно защото бях млад или поради това, че той беше в челото на класацията в шампионата. Като дойдеше събота, грабвах якето и чадъра и хуквах към стадиона. Цяла върволица от футболни запалнянковци се точеше по източния булевард. Смесвах се с тълпата и винаги откривах познати, с които да се заговоря на футболна тема. Купувах си билет и сядах, където ми попаднеше в евтиния сектор, популярен с името „Слънчев бряг“.

Между редовете минаваше и бай Иван — семкарят, с плетената си кошничка, наредена грижливо с пакетчета тиквени и слънчогледови семки. Той бе инвалид с единия си крак. Куцукаше мъчително между редовете, подпрян на дървения си бастун. На ведрото му лице обаче винаги сияеше усмивка.

— Семки занимавки, моля-я-я... — провикваше се мъжът и отвсякъде се протягаха ръце със стотинки. Оборотът му вървеше добре, защото футболният запалняк не можеше без семки. Как иначе ще се овладее нервното напрежение, когато вкарат гол на любимия отбор?

Запомнил съм го тоя мач не с играта на футболистите и неговия резултат, а с едно необикновено момче. По онова време то трябва да е било може би към 15 или 16 годишно. Хлапакът седеше до мен и наблюдаваше вяло играта на футболистите. В един момент се обърна, погледна ме и заговори. Направи го така, сякаш му бях близък или роднина. Не зная с какво му станах симпатичен — лицето, погледа, спокойното поведение или нещо съвсем друго. Имаше нещо в душата му, което трябваше да излее, да изповяда и сякаш търсеше човек за това.

— Интересна ли ви е играта, господине?

— Да, разбира се — отговорих.

— А на мен не съвсем.

— Защо тогава си дошъл на мача?

— Ами просто така, за да съм сред хората. Това ме успокоява и ми дава самочувствие.

— На мач човек не може да бъде спокоен. Вкарат ли гол, изчезва спокойствието!

— Това е така, ако мачът ви е интересен. Аз обичам да съм сред хора. От мястото, откъдето идвам, също има хора, но е друго.

— От къде идваш, момче? — зададох му прекия въпрос.

Между другото, „десетката“ на моя отбор вкара гол и стадионът се изпълни с викове. Скочих и аз от мястото си, завиках радостно. Момчето ме гледаше леко усмихнато и спокойно си седеше.

— Ето, виждате ли, голът ви зарадва. Мен пък ме радват други неща — каза то.

— Че как няма да се радвам на гола?

— Това е само спортен успех. Той трае няколко мига и толкоз. Футболистите ще си получат заплатата, вестниците ще пуснат за тях похвална статия и край. Всеки си отива у дома и животът му продължава. Аз обаче няма къде да ида, освен... — то неочаквано замълча, прехапало устни.

Погледнах го учудено. Изражението на лицето му бе някак тъжно и замислено. Улових несполделена мъка в гласа. Подадох му пакетчето със семки, то си взе няколко и люпейки обелките, започна своята покъртителна изповед.

— Аз нямам родители, господине. Живея в дома за безпризорни в с. Габаре. Не си спомням някога при мен да е идвал баща или майка. Тежко е да се живее в такъв дом. Не става въпрос за храната и условията, а за отношението към такива като мен. Възпитателите са студени хора. Децата не ги интересуват. Гледат само да си вземат заплатите и да се приберат при семействата. Дори не ни бият, само ни овикват, но това ни стига. Не усещаш топла дума, не чувстваш родителска ласка, не можеш да се отпуснеш и да усетиш, че си нужен някому. Нямате си на представа как се живее в такъв дом.

Понякога, вечер, ми става много тежко. Започвам да мисля за това кой ме е създал, какви са моите родители, защо не се интересуват от мен? Плача по цяла нощ. Ставам и отивам в тоалетната. Само там съм сам, никой не ме гледа и слуша, затова си плача на воля.

Харесва ми да рисувам, хей така, с химикалка на лист от тетрадка. Ето вижте — момчето извади от джоба си няколко листа и ми ги показа.

— Опитвам се да си представя как изглежда моята майчица. Никога не съм я виждал, но всяка нощ сънувам лицето ѝ. Вижте, това е тя — подаде ми листата. — Така си я представям... моята майчица.

Поех листата. На всяко едно от тях имаше хубава рисунка на красива жена. Те бяха различни, но с една обща черта — тъмна,

къдрава коса и мек, любещ поглед. Погледнах момчето. То имаше същия поглед и коса. Вероятно, гледайки се в огледалото, си е представяло как изглежда майка му.

Развълнувах се. Не бях срещал такова момче. Толкова силна беше болката му, че я усетих да прелива у мен. Ние, които имаме родители, не знаем какво е чувството да нямаш такива. Нещото, което приемаме от само себе си, грижовната дума, майчината ласка, бащината заръка или помощ, за това момче беше непознато. То ги търсеше, но не ги намираше. Затова вероятно ходеше по мачове. В хорската тълпа се надяваше да срещне баща си и да го познае. Едва ли можеше да се случи, но живееше с тая мисъл.

— Как ти е името, момче?

— Митко се казвам. Имам и фамилия, но не зная дали ми е истинската. Питал съм директорката на дома, но тя избягваше да ми обяснява. Само казваше, че нямам родители и са ме намерили на улицата. Там, в дома, на такива деца, записват измислени фамилии, които после носят до края на живота си. Затова и не споменавам моята. Дори малкото ми име е измислено от някой непознат за мен човек.

Може би майка ми, когато ме е родила, ме е нарекла с някакво хубаво име, но то си е отишло с нея, а аз съм останал сам, с пелените и без име. Сигурно Ви разстроих, извинете ме...

— Петър ми е името — подадох ръка на момчето и му се усмихнах насърчително. — Какво мислиш да правиш, след като навършиш възрастта за напускане на дома, Митко?

— Аз вече я навърших и се чудя накъде да тръгна. Казаха ми да си потърся работа и да напусна. В безпътица съм. Кой ще ме приеме на работа? Такива като мен не ги искат. Вероятно за да живея, трябва да започна да крада или да ходя по кофите за боклук.

— Мога да ти помогна, Митко. Ето ти адреса ми, вземи... Обади ми се след няколко дни. Ще опитам да те уредя някъде на работа.

Момчето трепна, просълзи се, грабна ръката ми и я целуна. Между другото, мачът привършваше. Любимият ми отбор бе спечелил с добър за класирането резултат. Станахме с моя нов познат и се запътихме към изхода. На сбогуване му стиснах силно и окуражително ръка. Разделихме се като стари приятели. Да, така е на мач, човек се запознава със случайни хора и понякога става близък с тях за години напред.

Още на другия ден позвъних на моя познат, за който знаех, че работи в току-що построен Химически комбинат. Разказах му за момчето. Човекът взе присърце тежката съдба на това сираче и за няма седмица го уреди на работа. Когато Митко ме потърси една вечер, беше зарадван с щастливата новина.

Усмивка грейна на лицето му, спусна се да ме прегръща. Получи се една неловка за мен ситуация. Аз също се радвах, защото знаех, че момчето ще бъде добре. Работниците в новия комбинат вземаха високи заплати и ползваха много битови привилегии.

Минаха десетина години, когато една сутрин някой ме повика на улицата.

— Бате Пешо, не ме ли позна?

Вгледах се в младия мъж, в сияйното му засмяно лице и неочаквано си спомних момчето от футболния мач.

— Митко, ти ли си бе, момче? Много си се променил! — Наистина, това бе той, но възмъжал, наедрял, облечен в нови и хубави дрехи.

— Аз съм, бате Пешо, кой да е друг? Още работя в Химическия комбинат. Успях да се ожена. Имам и две дъщери. Жена ми работи в моята смяна. Дадоха ни и жилище, което скоро изкупихме с двете заплати. Добре сме. Животът ми се промени коренно... благодарение на теб...

Сълзи бяха бликнали в очите му. Сияеше и не знаеше как да изрази радостта си от срещата.

— Успя ли да откриеш родителите си, Митко?

— Не, и вероятно не ще мога. Нямам никаква информация за тях. Домът в Габаре го закриха. В архива му няма никакъв документ за моето минало. Не зная вече къде да търся, но явно такава ми е съдбата. Имам добра жена, хубави дечица, работа, какво мога да искам повече от този живот? Ти как си?

— Нали виждаш, старея. Времената са трудни. Социализмът си отиде, народът обедня. Аз самия два пъти сменявах работа. С малката заплата едва смогвам да се оправя. Тежко е.

— Химкомбинатът работи на загуба. Не зная какво ще стане с мен и жената, но не съм единственият. Все някак ще се оправя.

Отбихме се до едно малко заведение, пихме по бира и се разделихме като най-добри приятели.

След още няколко години отново го срещнах. Видя ми се унил, но като ме съзря, усмихна се и заговори пръв.

— Бате Пешо, затвориха Химическия комбинат, а нас работниците изхвърлиха на улицата. Сега съм безработен. И жена ми е без работа. Едва се препитаваме.

— Сменяй професията, Митко. Няма друг изход. Грабвай куфарчето и тръгвай за столицата. Там непрекъснато се строи. Ще намериш работа в някоя строителна фирма. Ти си оправно момче, само увереност ти трябва и яка гърбина.

— О-о, ще те послушам, бате Пешо. Няма накъде иначе. Не виждам как ще се оправим в тоя наш беден град. Ще замина сам, пък ако успея, ще заведа и семейството. Ти как си?

— Аз ли? Ами, гледам към пенсията. Дано само да е по-висока, че не зная как ще се живее.

— Ще успееш, щом си я докарал дотук, ще успееш. Сега пенсионерите, макар и с малко пари, са по-добре от нас безработните. Все има за хляба и за млякото.

— За хляба и за млякото ще има, но за друго няма да има... — отвърнах замислен.

Разделихме се отново. Минаха още няколко трудни за мен години. Пенсионирах се. Пенсията наистина не беше голяма. Стигаше за хляба и млякото, но не стигаше за тока и отоплението. Не бях единственият.

Един ден, беше около Коледа, видях в пощенската си кутия бял плик с писмо. Отворих го, а вътре се оказа поздравителна картичка. Прочетох името на подателя. Беше от Митко. Така и не запомних фамилията му. Момчето се бе сетило за мен и ме поздравяваше. Няколко изречения, написани с красив почерк, бяха изпълнени с радост и признателност:

„Бате Пешо, ти си щастливият ми късмет в живота! Послушах те и заминах за София. Уредих се на работа в една строителна фирма. Научих се да лепя фаянс. Изкарвам добри пари. Ти беше прав. «Който търси, намира!» Животът е борба и трябва да се борим, за да успеем. Със

съпругата ми Катя и децата Любка и Незабравка ти пожелаем
много здраве, весела Коледа и щастлива Нова година!

Твой най-добър приятел,
Митко.“

Просълзих се... Бях останал сам в живота. Изпитвах невероятни затруднения, но знаех, че там някъде в столицата, имах един верен и добър приятел, който мислеше за мен и на който, в тежките за него години, бях успял да помогна, за да стъпи на крака.

Има хора, които животът от най-ранно детство е зашлевил с груба ръка. Те обаче упорстват и се борят. В края на краищата успяват и стават за пример на другите хора. Има и други, на които всичко им е дадено наготово. Тяхната проклета, безотговорна цел е да го съсипят и разпилеят. Понякога си задавам философския въпрос: „Кое е истинското богатство на човека: парите получени по лесния начин или извоюваното с много усилия щастие? А ако човек е лишен, още в люлка, от опората на семейството? Какво да прави тогава?“

Мисля си и за тоя сляп късмет, подхвърлен от съдбата, как един футболен мач може да дари човек с неочаквано и хубаво приятелство. Това е едно от нещата, които наричаме чудеса и в които сме склонни да повярваме, едва когато ни се случат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.